

blev givet en noget større Udvidelse, saaledes at i det Mindste til en vis Grændse Raaen kom ind derunder. Raaen er næsten forsvunden i en stor Del af Landet, og selv de enkelte Steder, hvor den endnu findes, der tager den saa stærkt af, at man kan forudsige, at inden faa Aar vil den være fuldstændig forsvunden. Der er indenfor den Tid, hvor det nu er tilladt at skyde Raaen og navnlig Buffen, en Periode, i hvilken det vil være overordentlig let fuldstændig at udrydde dem, idet disse Dyr, navnlig f. Ex. i den nærmest forestaaende Tid, altid vove sig udenfor deres sædvanlige Indhegning og da meget let kunne tilintetgjøres. Dertil kommer nu, at Raabuffen, som ikke fredes i samme Omfang som Raaen, bliver skudt af disse Herrer løse Jægere, der gaa omkring paa Andres Eiendom og skyde; de forstaa ikke at skjelne mellein en Buk og en Raa, og skyde ofte paa Maa og Faa. Naar de saa have skudt en Raa, som det er forbudt at falbyde, saa spise de den selv, for at undgaa videre Ubegagelighed deraf. Det har derfor viist sig umuligt at frede om Raaen, naar man ikke paa samme Tid freder Raabuffen. Det vilde derfor være ønskeligt, om de ærede Forslagsstillere vilde være tilbøjelige til at tage dette Spørgsmaal nærmere under Overveielse, og om ikke Forslaget kunde faae denne lille Udvidelse. Det kunde da, forudsat, at Thinget vil bifalde dette Forslags Fremme, ved 2den Behandling nærmere blive forhandlet, om Forslaget ikke ogsaa kunde udstrække sig til disse Dyr, og at der maatte kunde gives Hareer en lidt længere Fredningstid end den, der her er anført. Hareer blive maigae Steder fuldstændigt ødelagte, dels ved Snarer og dels ved Krybskytter. Jeg tror ikke, den egentlig besiddende Del af Befolkningen er interesseret i at opretholde den altsor udstrakte Jagtfrihed. Jeg har i det Mindste oplevet, at hele Sogne have i den Tid, jeg dyrkede Jagten, tilbudt mig deres Jagt, for at have En, der hjalp dem til at frede om Jagten, da ellers Markerne bleve overfyldte af Krybskytter, som ofte generede dem i langt højere Grad, end Dyrene gjorde. Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget og anmode de ærede Forslagsstillere til 2den Behandling at tage under nærmere Overveielse, om de ikke kunde udvide Lovforslaget i de af mig paaapegede Retninger.

Nimestad: Jeg skal ikke udtale mig imod Tanken i dette Lovforslag, men jeg kan ikke negte, at det forekom mig rigtignok ikke, at den ærede Forslagsstiller anførte Data, som vare tilstrækkelige til at begrunde den Forandring i Lovgivningen, som her foreslaas, og navnlig til at forklare det Omfang, som man har givet denne Forandring. Af de Motiver, som han angav, blev det mig ingenlunde klart, hvorfor det navnlig er de tre Ar-

ter af Dyr, som her nævnes, nemlig Hareer, Agerhøns og Urjagle, som Lovforslaget dreier sig om. Det blev hverken ved statistiske eller andre Data oplyst, hvorfor det netop er paa disse Punkter, at der trænges til en Forandring i den Retning, som her er foreslaaet. I og for sig har jeg megen Sympathi for saadanne Bestemmelser som disse, men jeg kan ikke have nogen Mening om, hvor vidt man skal gaa. Hvad jeg navnlig vilde sige, er, at man ved saadanne Bestemmelser som den, der findes i § 2, kommer ind paa disse vegetariske Forskrifter, som man søgte at komme ind paa den Gang, da Loven af 1ste April 1871 var for, men som heldigvis bleve trængte tilbage. Det, der her foreslaas, er en hel Forandring af Bestemmelserne i §§ 12 og 13 i Loven af 1ste April 1871, idet det i den her foreslaaede Paragraf hedder: „Intet Vildt maa falbydes tilsalgs eller kjøbes førend to Dage efter Jagttidens Begyndelse og ikke længere end to Dage efter dens Udløb.“ Dette er jo i mange Henseender en Forandring i den nuværende Lovgivning, thi medens man nu har Lov til at kjøbe og i det Hele til at handle med Vildt 14 Dage efter, at Fredningstiden er begyndt, saa vil denne Tilladelse efter dette Lovforslag blive indskrænket til 2 Dage efter Fredningstidens Udløb, og dertil kommer, at imedens § 13 i Loven af 1ste April 1871 fritager Kjøberen for Ansvar, naar det Kjøbet er blevet offentlig forbudt, eller han kan paavise Sælgeren, saa er det her sagt ganske i Almindelighed, at „intet Vildt maa falbydes tilsalgs eller kjøbes førend 2 Dage efter Jagttidens Begyndelse og ikke længere end 2 Dage efter dens Udløb“. Jeg veed nu ikke, om det har været de ærede Forslagsstilleres Mening, at de vilde opretholde § 13 i Loven af 1ste April 1871 uforandret ved Siden af disse Bestemmelser (Udflydelse). Den ærede Forslagsstiller siger, at jeg skal læse Titlen. Der staar ganske rigtig i Titlen: „indeholdende nogle Bestemmelser angaaende Jagten og Fredning af visse nyttige Dyr §§ 11 og 12“; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at man kan ikke skrive Love paa den Maade, at man alene af Lovens Titel skal kunne se, hvad den indeholder, eller at man af Lovens Titel skal kunne slutte sig til, at dens Indhold er det Modsatte af det, som dens Bestemmelser indeholde. Det hedder nemlig udtrykkelig i § 2: „Intet Vildt maa falbydes tilsalgs eller kjøbes førend to Dage efter Jagttidens Begyndelse og ikke længere end to Dage efter dens Udløb“. Der staar altsaa ligesvem, at det ikke maa kjøbes, og Meningen maa da være den, at det maa være underkastet Straf. Dette Lovforslag er i mange Henseender mangelfuldt affattet, som jeg skal gjøre opmærksom paa senere ved at omtale § 1, og ved denne almindelige Bestemmelse ophæves § 13 i Loven af 1ste April 1871; thi det kan ikke nytte, at man skriver i Titlen, at Loven kun angaar Ophævelsen af §§ 11 og 12 i Loven af